

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Białej Podlaskiej I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Agnieszka R. Niedźwiecka
Protokolant:	protokolant sądowy Agnieszka Neuman

po rozpoznaniu w dniu 02 grudnia 2016 r. w Białej Podlaskiej na rozprawie sprawy

z powództwa M. S. (poprzednio D.)

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w Ł.

z udziałem interwenienta ubocznego C. S. (1)

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w Ł. na rzecz powódki M. S. (poprzednio D.) kwotę 10.500,00 zł. (dziesięć tysięcy pięćset) tytułem zadośćuczynienia z odsetkami od dnia 12 stycznia 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku według stopy odsetek ustawowych i od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty według stopy odsetek ustawowych za opóźnienie oraz kwotę 2.927,00 (dwa tysiące dziewięćset dwadzieścia siedem) tytułem zwrotu kosztów postępowania w tym kwotę 2.400,00 zł (dwa tysiące czterysta) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego ;

2. nakazuje pobrać od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w Ł. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej kwotę 131,14 zł (sto trzydzieści jeden złotych czternaście groszy) tytułem zwrotu części poniesionych w sprawie wydatków a pokrytych tymczasowo z sum budżetowych Skarbu Państwa;

3. nakazuje pobrać od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w Ł. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej kwotę 325,00 zł. (trzysta dwadzieścia pięć) tytułem nieuiszczonej części opłaty sądowej od pozwu od uiszczenia której powódka była zwolniona ;

4. nakazuje pobrać od interwenienta ubocznego C. S. (1) na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej kwotę 37,30 zł (trzydzieści siedem złotych trzydzieści groszy) tytułem zwrotu części poniesionych w sprawie wydatków a pokrytych tymczasowo z sum budżetowych Skarbu Państwa przy czym na poczet w/w kwoty zaliczyć mu kwotę 37,30 zł (trzydzieści siedem złotych trzydzieści groszy) z zaliczki wpisanej do księgi sum na zlecenie pod pozycją 403/15 ;

5. oddalić wnioski pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w Ł. i interwenienta ubocznego C. S. (1) o zasądzenie kosztów postępowania.

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 15 stycznia 2014 r. skierowanym przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w Ł., powódka M. D. - obecnie (...) (z uwagi na zmianę nazwiska powódki po wyjściu za mąż) wnosila o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kwoty 10.500,00zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 12 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 4.800 zł. Nadto powódka wniosła o zwolnienie jej od kosztów sądowych w całości.(k. 2-6).

W uzasadnieniu pozwu powódka podnosiła, że w dniu 27 lutego 2011 r. w miejscowości K. doszło do wypadku komunikacyjnego. Kierujący samochodem osobowym marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) C. S. (1) umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że będąc w stanie nietrzeźwości nie zachował należytej ostrożności, w wyniku czego najechał na leżącego na jezdni R. B., będącego w stanie nietrzeźwości, w wyniku czego R. B. doznał obrażeń ciała skutkujących jego zgonem w dniu 11 marca 2011r. . Wskazano ,że sprawca zbiegł z miejsca zdarzenia . Sprawca zdarzenia wyrokiem Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej z dnia 12 listopada 2012r. w sprawie VII K 1394/11 został skazany na karę 3 lat pozbawienia wolności. Podniesiono ,że pojazd sprawcy zdarzenia posiadał u pozwanego obowiązkowe ubezpieczenie OC. Powódka pismem z dnia 28 lipca 2011r. zgłosiła powstałą szkodę pozwanemu i wniosła o wypłatę jej odszkodowania w kwocie 60.000,00 zł.. . Pozwany przyznał powódce zadośćuczynienie za doznaną krzywdę w kwocie 5.000 zł, pomniejszając je o 70% przyczynienia się zmarłego do powstania szkody. Powódka wskazała ,że przyznana jej kwota 5000,00 zł. tytułem zadośćuczynienia pomniejszona o 70% nie rekompensuje skutków i rozmiaru krzywdy. Wskazała na dyspozycję art. 446 §1 kc i jednocześnie wskazała ,że dochodzona przez nią pozwem kwota uwzględnia 50 % przyczynienia się zmarłego do powstania szkody . Wskazała na przyczyny dla których żąda odsetek od dnia 12 stycznia 2013r. i na dyspozycję art. 481 §1 kc w zakresie dochodzenia odsetek.

Postanowieniem Sądu Rejonowego z dnia 07 marca 2014r. zwolniono powódkę od kosztów sądowych częściowo a mianowicie od opłaty sądowej od pozwu ponad kwotę 200,00 zł. w pozostałej części wnioszek oddalono (k.14). Postanowieniem z dnia 30 października 2014r. Sądu Okręgowego w Lublinie w sprawie II Cz 553/14 oddalono zażalenie powódki na postanowienie z dnia 07 marca 2014r.(k. 26) .

Pozwany reprezentowany przez fachowego pełnomocnika wnosil o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu na swoją rzecz. Wnosil ponadto o przypozwanie C. S. (1) poprzez zawiadomienie go o toczącym się postępowaniu. Nie kwestionując faktu, że jest gwarantem odpowiedzialności sprawcy wypadku na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu F. (...) nr rej. (...) za szkody powstałe w wyniku wypadku komunikacyjnego opisanego w pozwie podnosił, że zgłoszone przez powódkę żądanie zadośćuczynienia jest wygórowane. Wskazał, że przyznano powódce zadośćuczynienie w kwocie 5.000,00 zł. pomniejszone o 70 % przyczynienia się poszkodowanego . P. ,że bezspornym w sprawie jest ,że R. B. przyczynił się do powstania szkody sporna zaś między stronami jest wysokość tego przyczynienia . Pozwany zakwestionował datę wymagalności odsetek od dochodzonej pozwem kwoty a także zasadność żądania przez powódkę kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 4.800,00 zł. wskazując ,że nakład pracy pełnomocnika nie uzasadnia żądania w tym zakresie ponad stawki minimalne .

Zawiadomiony o toczącym się postępowaniu sprawca szkody C. S. (1) przystąpił do sprawy w charakterze interwenienta ubocznego po stronie pozwanego (k. 105-106) . Wniósł on o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego . Z treści uzasadnienia stanowiska interwenienta ubocznego wynika ,że kwestionuje on zasadność żądania , wskazuje ,że w postępowaniu karnym ustalono przyczynienie się poszkodowanego w 70 % .

Do zakończenia postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska .

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 lutego 2011 r. w miejscowości K. gmina Ł. doszło do wypadku komunikacyjnego. Kierujący samochodem osobowym marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) C. S. (1) umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że będąc w stanie nietrzeźwości kierując samochodem osobowym marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wskutek nienależytej ostrożności najechał na leżącego na jezdni R. B. będącego w stanie nietrzeźwości przyczyniając się w ten sposób do zaistnienia wypadku w następstwie czego R. B. doznał licznych obrażeń ciała skutkujących zgonem w dniu 11 marca 2011r. a następnie zbiegł z miejsca zdarzenia nie udzielając pomocy pokrzywdzonemu znajdującemu się w położeniu grożącym bezpośrednim niebezpieczeństwem utraty życia. W chwili zdarzenia – w dniu 27 lutego 2011r. C. S. (1) był w stanie nietrzeźwości wynoszącym nie mniej niż 3,3 promila alkoholu we krwi .W chwili zdarzenia R. B. był w stanie nietrzeźwości wynoszącym nie mniej niż 3,4 promila alkoholu we krwi .

Za powyższy czyn C. S. (1) został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej z dnia 12 listopada 2012r. w sprawie VII K 1394/11 za popełnienie przestępstwa z art. 177§2 kk w zw. z art. 178 §1 kk w zw. z art. 162§1 kk w zw. z art. 11 §2 kk na karę 3 lat pozbawienia wolności . , który to wyrok został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 21.03.2013r. w sprawie XI Ka 65/13.

R. B. w chwili zdarzenia nie miał ukończonych 23 lat .. Był on przyrodnim bratem powódki starszym od niej o 5 lat . Powódka od najmłodszych lat miała bardzo dobry kontakt z R. B. , ich relacje były bardzo zażyłe .W latach szkolnych pomagał jej w nauce- w odrabianiu lekcji, opiekował się nią jak nie mogła tego wobec niej czynić matka .Często ze sobą rozmawiali zarówno o problemach osobistych jak i problemach szkolnych powódki .Gdy powódka podrosła wraz z nieżyjącym bratem mieli wspólnych znajomych , chodzili wspólnie na dyskoteki, grali na podwórku w gry zespołowe, a jak R. B. poszedł do pracy to i wspierał ją niekiedy także i finansowo.

Śmierć brata była dla powódki źródłem wielu przykrych doznań. Powódka źle znosi pustkę jaka powstała po jego śmierci. Nie może się pogodzić zarówno z tym, że zabrakło go w jej życiu, jak i z tym że zginął w sposób nagły . Nie była przygotowana na taką stratę. Szczególnie traumatycznym przeżyciem dla powódki był okres bezpośrednio po wypadku, kiedy R. B. przebywał w szpitalu, gdzie po kilku dniach, nie odzyskawszy świadomości zmarł. Powódka odwiedzała brata w szpitalu opuszczając w tym czasie zajęcia lekcyjne , żyła nadzieją, że brat wróci do zdrowia. Śmierć R. B. wywarła ogromne piętno na powódce, która po pierwsze nie była na to przygotowana , gdyż ta śmierć przyszła nagle. To spowodowało ,że zaczęły się problemy z nauką w szkole – była wówczas w Liceum (...), mimo korzystania z pomocy psychologa szkolnego – bo nie było jej stać na wizyty prywatne – nie była w stanie poradzić sobie z sytuacją , która ja zastała kiedy miała jedynie 17 lat. Ta sytuacja doprowadziła do tego ,że nie radziła sobie w szkole i na koniec roku szkolnego zmuszona była podejść do dwóch egzaminów komisyjnych. Z racji ,że nie zdała pierwszego nie mogła zdać kolejnego a to spowodowało ,że nie otrzymała ona promocji do kolejnej klasy. Zmieniła powódka szkołę na szkołę o znacznie niższym poziomie nauczania .

Powódka bardzo boleśnie odczuła śmierć brata .Poza naturalnymi etapami żałoby w pierwszym okresie po śmierci R. B. jej funkcjonowanie spełniało kryteria charakterystyczne dla zaburzeń po stresie traumatycznym.

Posiadacz pojazdu F. (...) nr rej. (...) posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym Towarzystwie (...) (bezsporne).

Powódka pismem z dnia 28 lipca 2008r. , które wpłynęło do pozwanego w dniu 04 sierpnia 2011r. zgłosiła ubezpieczycielowi swoje roszczenie z tytułu zadośćuczynienia za cierpienia związane ze śmiercią brata , żądając wypłacenia

z tego tytułu kwoty 60.000,00 zł.. Pozwany pismem z dnia 11 stycznia 2013 r. poinformował powódkę o przyznaniu jej zadośćuczynienia w kwocie 5.000,00 zł, którą to kwotę pomniejszono o 70 % z tytułu przyczynienia się do powstania szkody przez bezpośrednio poszkodowanego w wypadku.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o : zeznania powódki – k.345-346 w zw. z k. 57-57v , częściowo zeznania świadków : D. M. – k. 120v-121, M. K. – k. 121-122, T. S. - -k. 192v -193v, J. P. – k. 193v -194,

T. P. – k. 222-222v , M. R. – k. 222v-223, H. S. –k. 223-224, zaśwadczenie o korzystaniu z pomocy psychologa – k. 203, opinię z zakresu psychologii – k. 288-293, opinię sądowo-lekarską wywołaną w sprawie VII K 1394/11 co do doznanych w wyniku zdarzenia obrażeń ciała przez R. B. – k. 55 VII K 1394/11, protokół pobrania krwi od R. B. wraz z wynikiem z badania krwi – k.192-193 ,336 akt VII K 1394/11, protokół oględzin i otwarcia zwłok – k. 230-237 akt VII K 1394/11, opinię dotyczącą rekonstrukcji zdarzenia z dnia 27 lutego 2011r. – k. 586-603 akt VII K 1394/11, wyrok z dnia 12.11.2012r. w sprawie VII K 1394/11 wraz z uzasadnieniem –k. 663-665 i 681-700 akt VII K 1394/11, wyrok z dnia 21.03.2013r. w sprawie XI Ka 65/13 wraz z uzasadnieniem –k. 761, 772-781 akt VII K 1394/11 oraz dowody zgromadzone w aktach szkody w tym w szczególności wnioski o wypłatę zadośćuczynienia – k. 101- 103, decyzja z dnia 11.01.2013r. o wypłacie odszkodowania – k. 177.

Odnosząc się do dowodów nieosobowych sąd nie znalazł powodów ku temu by je zdyskredytować , w znacznej większości zostały one wydane przez podmioty do tego uprawnione , nie były one kwestionowane przez strony postępowania a i sąd nie znalazł powodów ku temu by odmówić im waloru wiarygodności.

Odnosnie zeznań powódki sąd ocenił je jako wiarygodne , znajdują one potwierdzenie w wywołanej w sprawie opinii sądowo-psychologicznej sporządzonej przez biegłego sądowego z zakresu psychologii E. K. jak i w zeznaniach świadka D. M., które sąd uznał za wiarygodne. Sąd nie znalazł powodów ku temu by odmówić wiarygodności pozostałym świadkom , jednak wskazać należy ,że nie wniosły one wiele do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Świadczenie dopuszczeni na wniosek interwenienta ubocznego C. S. (2) w ocenie sądu nie potwierdzili okoliczności, że R. B. i powódki nie łączyły silne więzi .

Zdaniem Sądu na obdarzenie walorem wiarygodności zasługuje wydana w sprawie opinia biegłego psychologa. Sąd uznał ją za wiarygodną , rzetelną i pełną. Żadna ze stron postępowania nie kwestionowała jej.

Sąd zważył, co następuje:

Powódka M. S. dochodzi świadczenia wynikającego z ochrony ubezpieczeniowej udzielonej posiadaczowi pojazdu F. (...) nr rej. (...) przez stronę pozwaną – (...) SA z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w oparciu o umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej.

Zgodnie z przepisem art. 822 § 1 k.c. w wyniku zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Odpowiedzialność pozwanego ubezpieczyciela ma charakter akcesoryjny. Konstrukcja tej odpowiedzialności opiera się na wyodrębnieniu dwóch oddzielnych płaszczyzn: odpowiedzialności deliktowej posiadacza pojazdu (kierowcy) oraz odpowiedzialności kontraktowej ubezpieczyciela. Pierwsza płaszczyzna jest determinowana regulacjami kodeksu cywilnego dotyczącymi odpowiedzialności za czyny niedozwolone. Druga – normami kodeksu cywilnego dotyczącymi umowy ubezpieczenia (przede wszystkim art. 822 k.c.), ale głównie przepisami ustawy z dnia 22 maja 2003 roku

o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Warunkiem odpowiedzialności ubezpieczyciela jest odpowiedzialność cywilna sprawcy szkody, a brak odpowiedzialności ubezpieczonego przesądza o braku odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń. Zgodnie z art. 34 ustawy (w brzmieniu obowiązującym w dacie zdarzenia wywołującego szkodę) z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych objęta jest odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku

z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy).

Co do podstawy prawnej odpowiedzialności posiadacza pojazdu, z którego ruchem związany był przedmiotowy wypadek komunikacyjny, należy wskazać przepis art. 446 § 4 k.c. w zw. z art. 436 § 1 k.c. Samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch tego pojazdu, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. Jedynie w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody oraz za szkody wyrządzone osobom przewożonym z grzeczności naprawienie poniesionych szkód następuje na zasadach ogólnych. A zatem regułą jest, że obowiązek naprawienia szkody obciąża na zasadzie ryzyka posiadacza pojazdu, który może zwolnić się z odpowiedzialności wyłącznie przez wykazanie istnienia okoliczności egzoneracyjnej.

W okolicznościach niniejszej sprawy odpowiedzialność C. S. (1) kierującego pojazdem F. (...) nr rej. (...) za skutki wypadku komunikacyjnego polegającego na najechnaniu na osobę leżącą na jezdni, kształtuje się na zasadzie ryzyka. Jest to reżim odpowiedzialności zaostrożony w stosunku do ogólnej zasady odpowiedzialności za szkodę opartej na winie sprawcy i ma na celu zapewnienie poszkodowanemu skutecznej ochrony w sytuacji, gdy ruch pojazdu, który generowany jest w interesie jego posiadacza, stwarza dla otoczenia poważne niebezpieczeństwo, a ogólne reguły odpowiedzialności deliktowej byłyby niedostatecznie skuteczne, ponieważ często do szkody dochodzi nawet przy zachowaniu należytej staranności przez posiadacza i kierującego pojazdem. Przesłanką tej odpowiedzialności jest istnienie normalnego związku przyczynowego pomiędzy ruchem pojazdu mechanicznego a powstaniem szkody. Przedmiotowy wypadek komunikacyjny pozostaje w związku z ruchem pojazdu F. (...) nr rej. (...). Nie oznacza to jednak, że zachowanie bezpośrednio poszkodowanego R. B. w wypadku pozostaje bez wpływu na wysokość przyznanego odszkodowania. Jeżeli bowiem przyczyna szkody jest mieszana i jej powstanie pozostaje częściowo w normalnym związku przyczynowym z zachowaniem się, poszkodowanego, obciążenie posiadacza pojazdu pełnym obowiązkiem naprawienia szkody wykraczałoby poza granice ciężącego na nim ryzyka i byłoby nieuzasadnione i krzywdzące. Prowadzi to do wniosku, że w takim wypadku powinno nastąpić odpowiednie zmniejszenie rozmiarów obowiązku naprawienia szkody na podstawie art. 362 k.c. Okoliczność ta jednak nie uchyla domniemania istnienia normalnego związku przyczynowego pomiędzy ruchem pojazdu a szkodą i nie wyłącza odpowiedzialności posiadacza pojazdu. Stosownie do przepisu art. 446 § 4 k.c. jeśli następstwem czynu niedozwolonego jest śmierć poszkodowanego, sąd może przyznać najbliższemu członkowi rodziny zmarłego odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

W realiach niniejszej sprawy bezsporne jest istnienie po stronie pozwanej obowiązku odpowiedzialności odszkodowawczej za szkody powstałe w wyniku wypadku komunikacyjnego spowodowanego przez kierującego pojazdem F. (...) nr rej. (...). Obowiązku tego strona pozwana zresztą nie kwestionuje, jak i nie kwestionuje go interwenient uboczny. Okolicznością sporną pomiędzy stronami jest natomiast to, czy zasadne jest roszczenie powódki w zakresie żądania przez nią zasądzenia kwoty 10,500,00 zł, której to kwoty powódka żąda z tytułu uzupełnienia wypłaconego jej przez stronę pozwaną zadośćuczynienia, za krzywdę jakiej doznała na skutek śmierci brata w związku z obrażeniami odniesionymi w wypadku komunikacyjnym. Strona pozwana, kwestionując jedynie wysokość żadanego zadośćuczynienia, nie poddawała w wątpliwość dobrych relacji pomiędzy powódką i jej synem oraz opisanych przez powódkę doznań związanych ze śmiercią syna.

Co do doznanej przez powódkę szkody niemajątkowej, zebrany w sprawie materiał dowodowy dostarczył podstaw do przyjęcia, że powódkę łączyła

z bratem silna więź emocjonalna, naturalna dla relacji pomiędzy bratem i siostrą. Istnienie takiej więzi potwierdziła przede wszystkim sama powódka. Twierdzenia powódki odzwierciedlające jej bardzo pozytywny

i zawierający duży ładunek emocjonalny stosunek do syna w pełni zasługują na wiarę. Zwrócić przy tym należy uwagę na to, że o istnieniu silnej więzi powódki z bratem należy wnioskować nie tylko z bezpośrednich zapewnień powódki o tym, że więź taka istniała, lecz również z kontekstu jej wypowiedzi odnoszących się do relacji z R. B. . Powódka wskazywała na takie okoliczności jak fakt, że R. B. był jej najstarszym bratem, pomagał jej w nauce, opiekował się nią jak i pozostałym młodszym rodzeństwem. W osobie brata powódka widziała dla siebie oparcie i pomoc w rozwiązywaniu codziennych problemów. Uzupełnieniem relacji powódki jest opinia biegłej psycholog E.

K. (k.288-293). W konkluzji opinii biegła stwierdza, że powódkę łączyła ze zmarłym przyrodnim bratem silna więź uczuciowa.

Konsekwencją ustalenia, że powódkę i R. B. łączyła silna więź uczuciowa musi być konstatacja, że jego śmierć była dla powódki źródłem cierpienia i wielu przykrych doznań powodujących silne zaburzenia funkcjonowania osobowości, okres żałoby pomimo podejmowania przez powódkę nowych ról życiowych jak stwierdziła w opinii biegła psycholog E. K. nie zakończył się w przypadku powódki(k.292) . Poza tym najbardziej oczywistym cierpieniem wynikającym z pozbawienia powódki podstawowej wartości jaka wynika z naturalnej relacji pomiędzy siostrą a bratem , u powódki wystąpiły opisane w opinii biegłego psychologa dolegliwości i przykre odczucia, które wywarły wpływ na jakość życia powódki. Doznane na skutek śmierci brata zaburzenia w sferze psychicznej, pociągające za sobą spadek aktywności życiowej doprowadziły do sytuacji, w której powódka zaniedbała swoje obowiązki szkolne , miała problemy z przyswajaniem wiedzy – z uczeniem się , co ostatecznie doprowadziło do tego ,że nie otrzymała ona promocji do kolejnej klasy i w konsekwencji zmuszona była do zmiany szkoły – liceum na liceum o znacznie niższym poziomie nauczania .

Doznane przez powódkę cierpienia psychiczne oraz inne niewymierne skutki śmierci brata, wystarczająco uzasadniają przyznanie jej zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Przechodząc do wysokości zadośćuczynienia należy mieć na względzie, iż zadośćuczynienie za krzywdę należy określać oceniając dolegliwość doznanej krzywdy, uwzględniając przy tym przeciętny standard życia społeczeństwa i dążenie do naprawienia krzywdy. Zadośćuczynienie ma charakter kompensacyjny i nie może być jedynie symboliczne. Nie może być też nadmierne w stosunku do doznanej krzywdy. Przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia należy mieć na uwadze rodzaj naruszonego dobra, jakim było życie bezpośrednio pokrzywdzonego wypadkiem oraz więzi łączące go z powodem, intensywność ujemnych doznań psychicznych powoda, ale też rokowania na przyszłość. Należy podkreślić, że ustawodawca nie określił bezpośrednich, normatywnych kryteriów, jakimi ma kierować się sąd, przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia. Tym samym, to na sądzie, który bierze pod uwagę szczególne okoliczności każdej sprawy i cechy indywidualne powoda, spoczywa obowiązek oznaczenia, w ramach uznania sędziowskiego, wysokości zadośćuczynienia.

Ustalając wysokość przyznanego M. S. zadośćuczynienia, sąd kierował się przytoczonymi wyżej dyrektywami. W szczególności brał pod uwagę opisane wyżej okoliczności takie jak: silna więź emocjonalna łącząca powódkę z bratem , rozmiar doznanych przez powódkę cierpień psychicznych i czas ich trwania. Dodać przy tym należy, że bezpośrednio poszkodowany w wypadku brat powódki przez kilka dni przebywał w szpitalu nie odzyskawszy świadomości. Powódka odwiedzała go w szpitalu z nadzieją, że R. B. wyzdrowieje. Do chwili obecnej powódka cierpi z tego powodu, że nie ma brata przy niej, że nie był na jej ślubie .

Mając na uwadze wszystkie omówione wyżej okoliczności, a także przeciętną stopę życiową i poziom życia ludności na obszarze działania tutejszego sądu, za odpowiednią do rozmiaru doznanej przez powódkę krzywdy należy uznać sumę zadośćuczynienia w wysokości 24.000,00 zł.

Nieprawidłowe zachowanie R. B., który w godzinach wieczornych, przy ograniczonej widoczności, będąc w stanie nietrzeźwości 3,4 promila leżał na jezdni, przyczyniło się do wypadku. Uzasadnia to obniżenie w oparciu o przepis art. 362 k.c. określonej na 24.000,00 zł kwoty zadośćuczynienia do kwoty 12.000,00 zł, przyjmując iż bezpośrednio poszkodowany w wypadku przyczynił się do jego powstania w 50 %. W ocenie sądu nie do zaakceptowania jest wskazywane przez pozwanego jak i interwenienta ubocznego przyczynienie się R. B. w 70 %. Zdaniem Sądu R. B. przyczynił się w 50 % do zaistniałej szkody. Nie można tracić z pola widzenia okoliczność że wbrew twierdzeniom interwenienta ubocznego w wyroku karnym Sąd nie wskazał na stopień przyczynienia się poszkodowanego do zaistniałego zdarzenia . Po drugie nie można także tracić z pola widzenia okoliczności ,że sprawca wypadku – C. S. (1) także był w stanie nietrzeźwości 3,3 promila i że umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym i że

zbiegł on z miejsca zdarzenia nie udzielając pomocy poszkodowanemu. Te okoliczności spowodowały, że sąd przyjął 50 % przyczynienia poszkodowanego. Na taki stopień- 50% wskazywała powódka .

Kwotę 12.000,00 zł w okolicznościach niniejszej sprawy należy uznać za odpowiednią. W tym miejscu należy zauważyć, iż przepis art. 362 k.c. nie konkretyzuje okoliczności uzasadniających obniżenie odszkodowania, w szczególności nie wskazuje czy chodzi o okoliczności wyłącznie związane z samym przebiegiem wypadku, czy także odnoszące się do jego konsekwencji, czy wreszcie odnoszące się do sytuacji życiowej osoby poszkodowanej i sprawy. W tym stanie rzeczy należy przyjąć, że okoliczności te winny być rozumiane szeroko. Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy podnieść, że za zmniejszeniem kwoty zadośćuczynienia o 50% przemawia fakt, iż niewłaściwe zachowanie pokrzywdzonego w 50% przyczyniło się do zaistnienia wypadku drogowego. Z drugiej jednak strony należy mieć na względzie, iż kierujący pojazdem C. S. (1) umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa, a także to, iż ponosi on odpowiedzialność na zasadzie ryzyka, która to odpowiedzialność za wyrządzoną szkodę powstaje niezależnie od winy. Z uwagi na to, że pozwany wypłacił już powódce z tytułu zadośćuczynienia kwotę 5.000,00 zł - pomniejszona o 70 % przyczynienia, należało zasądzić na rzecz powódki dalszą żądaną przez nią kwotę 10,500,00 zł (uwzględniającą 50% przyczynienia R. B.) stanowiącą różnicę pomiędzy kwotą zadośćuczynienia ustaloną ostatecznie na 12.000,00 zł, a kwotą już wypłaconą przez ubezpieczyciela- 1.500,00 zł. .

Zgodnie z przepisem art. 481 § 1 k.p.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności. Orzeczenie zasądzające zadośćuczynienie za doznaną krzywdę ma charakter rozstrzygnięcia deklaratoryjnego (nie zaś prawo kształtującego), a zobowiązanie do zapłaty zadośćuczynienia jest zobowiązaniem z natury rzeczy bezterminowym, dlatego też przekształcenie go w zobowiązanie terminowe następuje stosownie do treści art. 455 k.c. (niezwłocznie) - w wyniku wezwania pokrzywdzonego, skierowanego wobec podmiotu zobowiązanego do naprawienia szkody, do spełnienia świadczenia. Reguła ta, w zakresie terminu spełnienia świadczenia, doznaje modyfikacji w przypadku, gdy podmiotem zobowiązanym do naprawienia szkody jest zakład ubezpieczeń. Wówczas termin do spełnienia świadczenia wyznacza regulacja art. 817 k.c. ustawy

z 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Pozwanego wiąże termin wynikający z powołanego wyżej przepisu, jest zatem obowiązany spełnić świadczenie w terminie 30 dni, licząc od daty kiedy dowiedział się o szkodzie. Skoro zaś szkoda została zgłoszona pozwanemu w dniu 04 sierpnia 2011 r. (k.101-103 akt szkody), to określenie daty początkowej odsetek od zasądzonej kwoty na dzień 12 stycznia 2013 r. (zgodnie z żądaniem pozwu) należy uznać za uzasadnione i dlatego sąd zasądził kwotę 10.500,00 zł. z odsetkami od dnia 12 stycznia 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku według stopy odsetek ustawowych i od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty według stopy odsetek ustawowych za opóźnienie mając na względzie obowiązującą od dnia 01.01. 2016r. dyspozycję art. 481 kc. .

Co do rozstrzygnięcia o obowiązku ponoszenia kosztów procesu należy podnieść, iż przepis art. 98 § 1 k.p.c. wprowadza zasadę, zgodnie z którą strona przegrywająca obowiązana jest na żądanie strony wygrywającej zwrócić koszty procesu, rozumiane jako koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw

i celowej obrony. Z uwagi na fakt, że powódka w części została zwolniona od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych a mianowicie ponad kwotę 200,00 zł. i wygrała sprawę Sąd zasądził na jej rzecz od pozwanego U. kwotę 2400,00 złotych tytułem wynagrodzenia reprezentującego ją adwokata oraz kwotę 200,00 zł. tytułem poniesionej przez nią opłaty sądowej od pozwu oraz kwotę 310,00 zł. tytułem poniesionych przez nią wydatków związanych z wydaniem opinii biegłego psychologa. Wynagrodzenie pełnomocnika powódki wyliczone zostało na podstawie § 6 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu(Dz. U. z 2002 r. nr 163 poz. 1348 ze zm.), zgodnie z którym stawka wynagrodzenia adwokata w sprawie, w której wartość przedmiotu sporu oscyluje pomiędzy kwotami 10.000,00 a 50.000,00 złotych wynosi 2.400,00 złotych. Kwota ta uzupełniona została kwotą 17,00 złotych -tytułem opłaty skarbowej uiszczonej od pełnomocnictwa. Sąd zasądzając kwotę 2.400,00 zł, a nie kwotę żądaną w pozwie kwotę w wysokości podwójnej stawki minimalnej miał na względzie pogląd wyrażony

w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2011 r. w sprawie II CZ 126/11(LEX nr 1147753) zgodnie z którym podstawę zasądzenia opłaty stanowią stawki minimalne określone w rozporządzeniu; jeżeli natomiast przemawia za tym niezbędny nakład pracy pełnomocnika, charakter sprawy oraz jego wkład w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia, wówczas sąd może zasądzić opłatę wyższą, która nie może jednak przewyższyć sześciokrotnej stawki minimalnej ani wartości przedmiotu sprawy.

Zdaniem sądu charakter niniejszej sprawy nie był zawily i nie wymagał od pełnomocnika powódki nadmiernego nakładu pracy- nie potwierdza tej okoliczności zarówno pozew ani postępowanie toczące się przed Sądem . Dlatego też sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2.400,00 złotych , a więc stawkę minimalną plus koszt poniesionej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 ,00 zł..

Stosownie do przepisu art. 83 ust. 1 u.k.s.c., jeżeli czynność połączona z wydatkami zostaje podjęta z urzędu, sąd zarządzi wykonanie tej czynności, a kwotę potrzebną na ich pokrycie wyklada tymczasowo Skarb Państwa. Dotyczy to także dopuszczenia i przeprowadzenia przez sąd z urzędu dowodu niewskazanego przez stronę. W orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie sąd orzeka o poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa wydatkach, stosując odpowiednio przepisy art. 113. Z kolei art. 113 ust. 1 i 2 u.k.s.c. stanowi, że kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu.

Z uwagi na fakt ,że pozwany i interwenient uboczny przegrali sprawę sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej kwotę 325,00 ,00 złotych tytułem nieuiszczonej części opłaty sądowej od pozwu , od uiszczenia której powódka była zwolniona i kwotę 131,14 złotych tytułem zwrotu poniesionych w sprawie wydatków wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa (a które związane były ze stawiennictwem świadków wnioskowanych przez powódkę - k. 131) . Sąd nakazał pobrać od interwenienta ubocznego C. S. (1) na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej kwotę 37,30 zł tytułem zwrotu części poniesionych w sprawie wydatków a pokrytych tymczasowo z sum budżetowych Skarbu Państwa (a które związane były ze stawiennictwem świadków wnioskowanych przez interwenienta ubocznego - k.242) przy czym na poczet w/w kwoty sąd postanowi zaliczyć mu kwotę 37,30 zł z zaliczki wpisanej do księgi sum na zlecenie pod pozycją 403/15.

Z uwagi na to ,że pozwany i interwenient uboczny przegrali sprawę sąd oddalił ich wnioski zasądzenie kosztów postępowania.

Z tych wszystkich względów, na podstawie powołanych w treści uzasadnienia przepisów, orzeczono jak w wyroku.